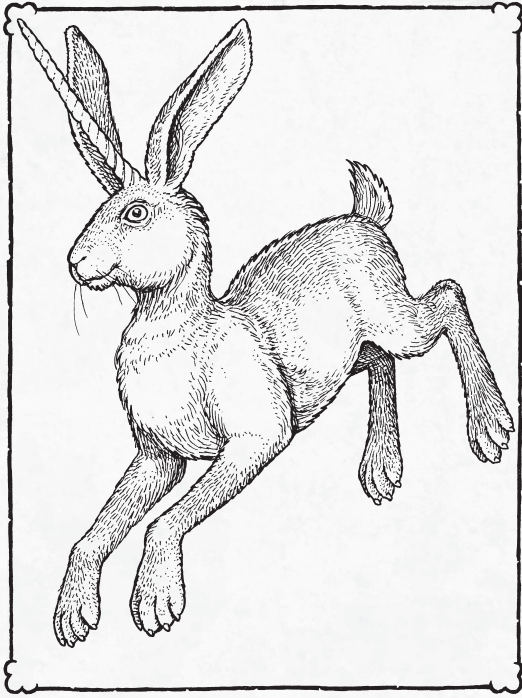

HET BESTIARIUM VAN DE HOEDER

Op onze wereld is een geheime plek die zorgvuldig verborgen wordt gehouden om hem tegen ons te beschermen. Het is een wilde, schitterende plek: een land waar alle mythische wezens nog in goede gezondheid leven. Het staat bekend als de Archipel: een groep van vierendertig eilanden, waarvan sommige even groot zijn als Denemarken en andere even klein als een dorpsplein. Over die eilanden rennen en vliegen duizenden magische dieren; ze brengen er hun jongen groot, worden oud, sterven en beginnen opnieuw. Voor ons zijn ze zo goed als vergeten en lang geleden afgedaan als kinderverhaaltjes. Maar we hebben ze niet uitgeroeid; ze bestaan nog, in stralende overvloed. Op de laatst overgebleven magische plek.

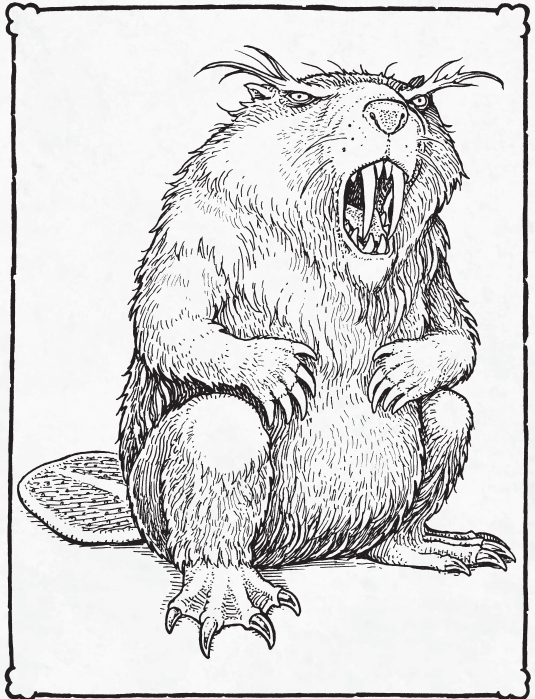

Al-miraj

Al-mirajes zijn gehoornde hazen van een oogverblindende schoonheid. Ze hebben lange oren die vanbinnen roze zijn en hoorns van puur goud. In de paartijd komen verse groene scheuten boven de grond waar de al-mirajes lopen; ze kunnen binnen een uur een kaal veld met gras bedekken. Van al-mirajes wordt gezegd dat ze het liefst met de dapperen, de wijzen en de goeden verkeren. Koningin Arian van Lithia wilde er een aan haar verloofde schenken, maar merkte dat het dier haar vrijer meed en in plaats daarvan haar dienstmaagd vreugdevol begroette. Ze trouwde met de dienstmaagd en ze leefden nog lang en gelukkig met een tuin vol gehoornde hazen.

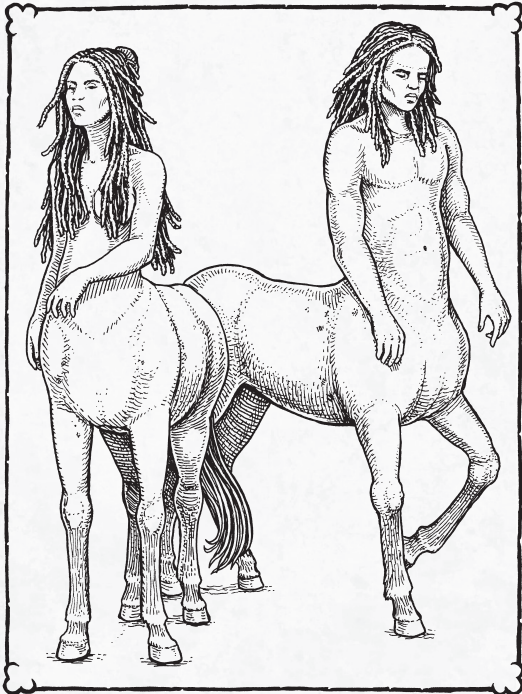
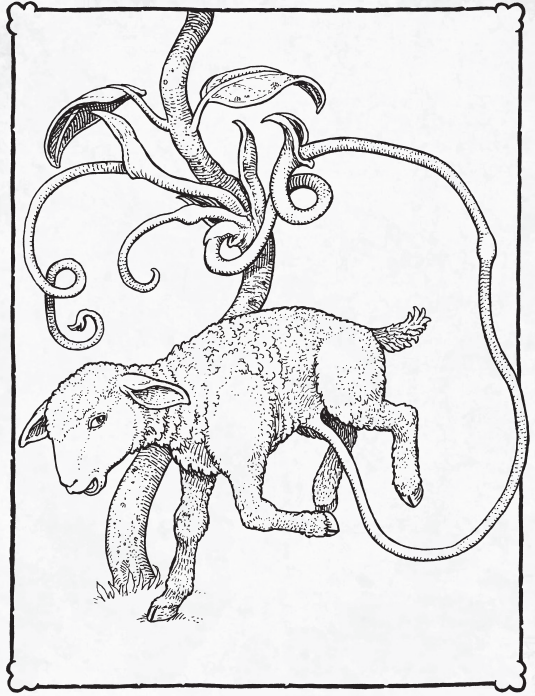
Avanc

De avanc is een moerasbewoner en carnivoor. Hij lijkt op een bever met slag-tanden. De tanden van een avanc, die ivoorkleurig en zo puntig als spelden zijn, groeien elke dag tweeënhalve centimeter; ze slijpen ze bij en houden ze scherp tegen stenen, bomen, of mensen. De zachtheid en glanzende schoonheid van hun vacht kan kinderen verleiden om zich vrijpostigheden te veroorloven. Die kinderen doen dat maar één keer.

Borometz

Ook bekend als het 'plantaardig lam'; de borometz groeit aan een groene steel, waar hij door een rank mee verbonden is. Het lam wordt dertig centimeter groot; het heeft een groen vel en zijn wol is wit. Als het lam alle gras binnen het bereik van de rank heeft opgegeten, gaan het lam en de plant dood. Daarom hebben veel mensen in de Archipel zaden bij zich om rond de borometzsteel te zaaien als ze er een tegenkomen. Van hun wol, gratis afgestaan aan hen die het lam vertrouwt, wordt in de bekende wereld de zachtste stof gemaakt, die honderden jaren mee gaat en een heel zwakke aardgeur bezit.

Centaur

(wijfje: **centauride**)

Centaur's hebben het lichaam van een paard en de romp en het hoofd van een mens. Al zijn het uitblinkers in allerlei ambachten, veel van de centaurcultuur is op voedsel gericht, omdat ze wel tien keer per dag moeten eten om hun lichaam en enorme brein van brandstof te voorzien. Het zijn fantastische kookkunstenaars en bij elke vollemaan wordt er bij maanlicht gefeest. Dan worden er bosvruchten geserveerd in stapels van bijna één meter hoog, en sterke alcohol van wilde appels, en het feest duurt de hele nacht tot in de volgende dag.

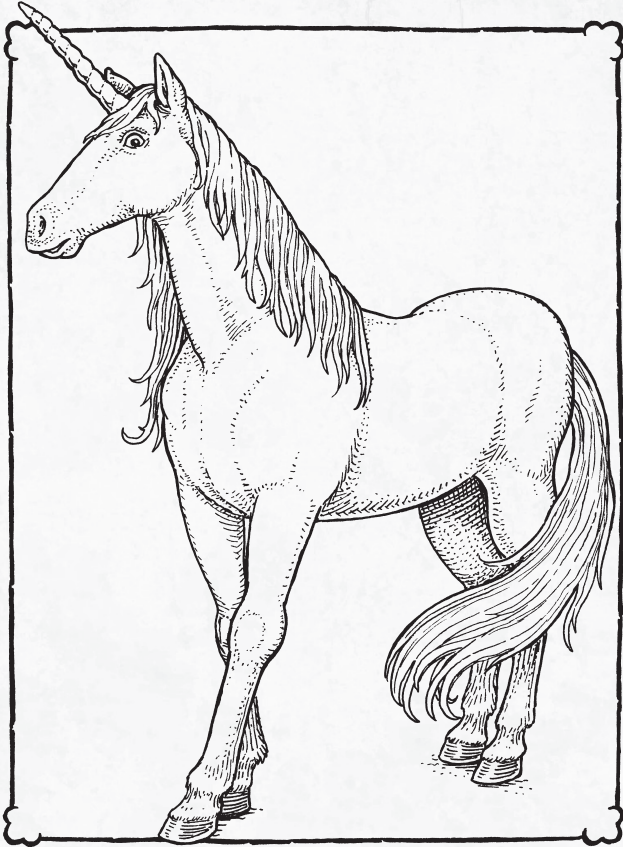
Chimaera

De chimaera lijkt op een leeuw, maar heeft een tweede hoofd, dat van een geitenkop, en een staart die eindigt in de kop van een slang. Deze drie hoofden hebben allemaal eigen hersens, zenuwstelsels en een sterke eigen mening. Dat maakt het voor de chimaera moeilijk om net zoveel schade aan te richten als hij eigenlijk voor elkaar zou willen krijgen, omdat hij het over het algemeen niet met zichzelf eens kan worden over wat hij verder zal doen.

Draak

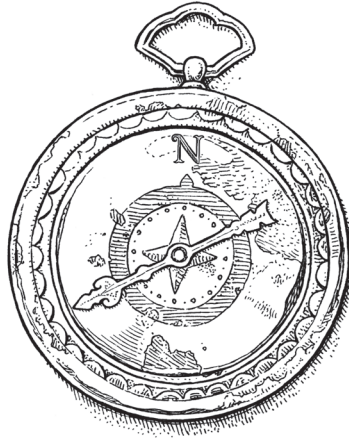
Er bestaan zevenendertig soorten draken in de Archipel. De grootste – de rodevleugeldraak, die zwart is met een rode ondervleugel – is zo groot als een kathedraal. De kleinste, de jaculus, past makkelijk in je duimgewricht. De gele draak, met slanke vleugels en een lange staart, is in de lucht de snelste, terwijl de waterdraak met een bronskleurige staart onder water kan ademen en in staat schijnt te zijn om zijn hele leven onder het oceaanooppervlak door te brengen en alleen bovenkomt om af en toe op zeelieden te jagen. De zilveren draak, die vierduizend jaar oud kan worden, wordt gezien als het oudste dier van de wereld. Hij heeft een grillig humeur, zoals iemand betaamt die zoveel heeft gezien.

Eenhoorn

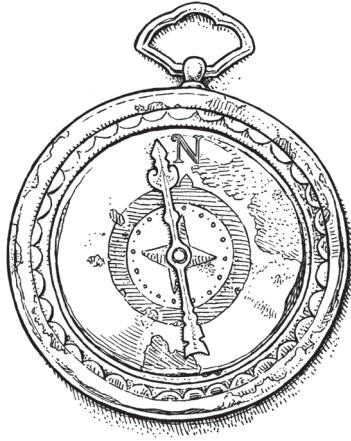
Eenhoorns worden met een zuiver gouden vacht geboren, die in hun tweede jaar zilverkleurig wordt en in hun vierde jaar wit. Ze houden van bosachtige gebieden met zacht gras onder hun voeten. Ze kunnen, als ze niet verstoord worden, meer dan driehonderd jaar oud worden. Eenhoorns gedijen goed op gras en struiken, maar zijn dol op kruiden – citroengras, tijm en vooral munt. Hun adem kan mensen moed geven. Haren uit hun staart en manen kunnen, als ze in het verband zijn meegeweven, fataal geïnfecteerde wonden genezen. Van hen is bekend dat ze over slagvelden lopen om het leven in de gevallen terug te blazen. Door de geschiedenis heen bestaan er verhalen over mensen die op eenhoorns rijden, maar die hoor je nog maar zelden; de meesten die dat hebben geprobeerd, zijn erachter gekomen dat ze zorgvuldig maar beleefd in de grond zijn getrapt.

HET BEGIN

Het was een prachtige dag, tot iets hem probeerde op te eten. Het was een zwart hondachtig wezen, maar het leek op geen enkele hond die hij ooit had gezien. Het had tanden zo lang als zijn arm en klauwen die een eik uit elkaar konden scheuren.

Het spreekt daarom erg in Christopher Forresters voordeel dat hij – met snelheid, sluwheid en moed – weigerde om opgegeten te worden.

HET BEGIN, ELDERS

Het was een prachtige dag, tot iemand haar probeerde te vermoorden.

Mal was terug van haar reis; ze was met uitgestrekte armen en flapperende jas ploeterend tegen de wind teruggevlogen uit het bos.

Mal Arvorian kon alleen vliegen als het waaide. Het weer was die dag perfect – een westenwind die naar zee rook – en ze tolde en draaide in de koude lucht.

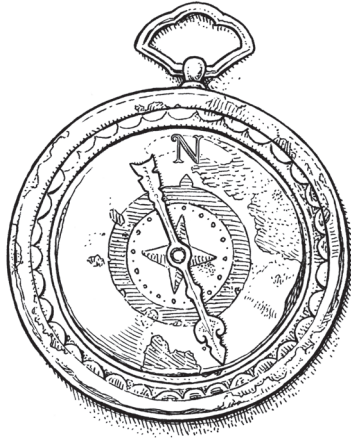
Haar vliegjas was dik en haar veel te groot, ze droeg hem met vier keer omgeslagen mouwen. Als er wind stond – die hoefde niet sterk te zijn, maar een beetje wind was wel nodig – kon ze de punten beetpakken, ze als vleugels openslaan, en voelen hoe de bries haar optilde.

Die dag was ze over boomtoppen heen gevlogen, waarbij haar schoenen de uiteinden van de takken raakten; ze was omlaagedoken en had een kudde eenhoorns uiteengejaagd.

In de keuken had haar oudtante Leonoor gemopperd over

haar koude handen en haar een beker warme citroendrank
gegeven, toen er op de deur werd geklopt.

Het was de moordenaar.

DE AANKOMST

De dag voor de aanval zat Christopher op een bank buiten de veerpontterminal op zijn opa te wachten. Hij was in zijn eentje van de flat in Noord-Londen naar Schotland gereisd, had kramp in zijn benen en was uitgehongerd. Een eekhoorn sprong op de bank en keek naar hem. Langzaam kwam hij bevend dichterbij tot zijn snorharen Christophers knie raakten. Hij kreeg gezelschap van nog een eekhoorn, en nog een, tot er zeven eekhoorns rond zijn voeten scharrelden.

Een vrouw die bij de taxistandplaats stond te wachten, draaide zich met grote ogen om. ‘Hoe flikt die knul dat nou?’ zei ze tegen de man naast haar.

Een eekhoorn wipte op de punt van Christophers schoen en bleef daar zitten. Christopher moest lachen en de eekhoorn rende over zijn scheenbeen naar zijn knie. ‘Zit je goed zo?’ vroeg hij aan de eekhoorn. ‘Mooie dag.’

‘Door ze te voeren, natuurlijk,’ zei de man, en hij riep naar Christopher: ‘Je moet wilde dieren niet voeren. Dat is slecht voor hun ingewanden.’

‘Weet ik,’ zei Christopher, en hij moest een beetje lachen. ‘Doe ik ook niet.’ Zijn vrienden maakten er grapjes over dat waar hij ook liep er dieren op hem afkwamen. Op straat kwamen er katten achtjes rond zijn enkels draaien; honden sprongen in het park tegen hem op. Een voetbalwedstrijd was onderbroken toen een koortje joelende vossen probeerde in zijn buurt te komen; op een dag hadden vasthoudende duiven tijdens een schoolreis duikvluchten op hem uitgevoerd, en zwemmen in de buitenbaden van Hampstead was bijna niet te doen. De badmeester had hem bevolen uit het water te komen, omdat door de plotselinge komst van een zwanencompagnie de kleinere kinderen het op een krijsen hadden gezet.

Christopher had geglimlacht, naar de zwanen gefloten en ze uit het bad naar wat struikgewas daar in de buurt geleid. Eén jonge zwaan had geprobeerd op zijn schouder te vliegen en had zijn huid met geklauwde zwemvliezen opengekrabd. Na maanden waren de littekens nog te zien. Hij vond het niet erg; hij wist dat aandacht en liefde van dieren er niet zachtaardig aan toegingen. Er kwam dikwijls bloed aan te pas.

‘Iets in zijn lichaamsgeur,’ zei zijn vader dan stijfjes. Maar Christopher rook voor zover hij wist niet duidelijk anders dan andere jongens van zijn leeftijd. Hij waste zich, maar niet overdreven.

Als klein kind was het de grote vreugde van zijn leven geweest. Toen hij ouder werd, vond hij het nog steeds heel erg leuk, maar leerde hij het te verbergen, omdat zijn vader er een hekel aan had. De dieren bezorgden hem een onverklaarbare angst. ‘Wegwezen!’ zei hij dan, en hij joeg de katten en vogels weg, en af en toe een muis of rat in de metro. Christopher en zijn vader gingen nu nooit meer naar het platteland, want er was altijd kans dat hazen hem de velden over zouden jagen en dat zwaluwen in zijn haar zouden willen nestelen.

Zo was het niet altijd geweest. Voor zijn moeder stierf was zijn vader anders, herinnerde hij zich. De dieren waren ook op zijn moeder afgekomen. Hij had een foto van hen drieën in het park, omringd door herten, waarop zijn vader lachend baby Christopher op zijn schouders droeg. Maar negen jaar geleden was ze gestorven en zijn vader was gekrompen alsof er een gewicht op hem was neergedaald dat hem naar beneden en in elkaar had gedrukt. Alles in huis had daarna kleiner aangevoeld – de wereld was minder breed geworden, er was minder moed voor nodig.

Dus deed Christopher 's nachts in het geheim zijn ramen open om de vogels binnen te laten. Hij droeg een lange wollen zeemansjas en liet de mussen soms de opgestikte zakken inspecteren. Hij maakte omwegen om de kraaien te begroeten als hij ze zag en liet toe dat ze met hun klauwpoten over zijn arm naar zijn schouder liepen. Zijn vrienden waren voorzichtig – ‘Ze zullen je ogen uitpikken!’ – maar hij lachte alleen maar en schudde zijn hoofd.

‘Welnee.’ Zijn stem werd in de buurt van dieren zachter, lichter. ‘Doen ze niet,’ zei hij, en dat deden ze ook niet. Bij de dieren werd zijn gezicht als een gespannen boog: klaar, afwachtend.

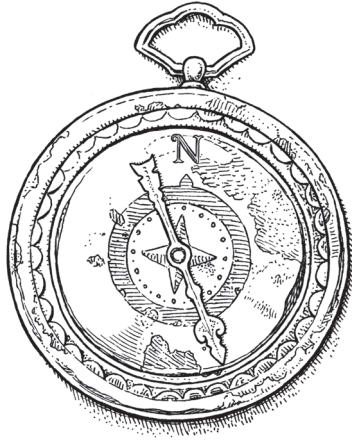
De kraaien brachten hem zilveren knopen en paperclips, en munten, waar hij gaten in maakte om ze aan een schoenveter om zijn hals te dragen. Sommige ouderejaars op school bespotten hem met zijn halsketting, maar dat belette hem niet om hem te dragen. Het was een manier om te zeggen dat zijn loyaliteit bij wilde levende wezens lag.

En zo werd hij ouder en langer – ze kwamen uit een lange familie, met slungelige benen en slanke handen – en wachtte hij af.

Waarop precies had Christopher niet uit kunnen leggen, hij

hoopte alleen, met een brandend gevoel in zijn longen en zijn buik, dat er meer was dan wat hij tot nu toe had gezien. De dieren voelden als een belofte.

(Dat was een terecht gevoel. Het was een wonder dat zijn leven voor altijd zou veranderen.)

DE AANKOMST, ELDERS

De moordenaar kwam met de boot. Hij kwam bedaard, met zachte tred en mooie schone handen. Met zijn mes verborgen in zijn zak liep hij langs een groep mannen en vrouwen die een vangst vuurvissen binnenhaalden. Ze keken even naar hem om, maar hij knikte hun alleen toe en ze vergaten hem zo gauw hij uit het zicht was, zoals hij ook gepland had. Hij was een beroeps: hij had jaren besteed aan de vervolmaking van de zorgvuldige kunst van de vergeetbaarheid. Zijn haar was niet lang en ook niet kort en zijn schoenen waren in zoverre gepoetst dat ze geen aandacht vroegen. Zijn ogen, die zo donker en kil waren als de zeebodem, bleven nergens lang op rusten. Tot ze op die mooie dag op Mal bleven rusten.

Achteraf gezien was het voor de moordenaar een fluitje van een cent geweest om haar te vinden. Je prooi vinden is makkelijk zat als je gevraagd is om een vliegend meisje te achterhalen en je dan zes meter hoog een kind door een zwerm meeuwen ziet zigzaggen. Een menselijk wezen in de lucht was een vreemd gezicht, zelfs in de Archipel.

Het was nu jaren geleden dat Mal voor het eerst had leren vliegen. Een reizende ziener had haar vlak na haar geboorte de vliegjas geschonken. Hij had haar haar naam gegeven en de jas aan haar voetjes gelegd. Hij had meer willen zeggen – had willen uitleggen waarom hij de jas aan haar en aan haar alleen had gegeven – maar het huis was in rouw, want Mals moeder had de bevalling niet overleefd, en hij was abrupt weggestuurd.

Dus was Mal zonder verdere instructie de lucht in gegaan. Hun naaste burens hadden haar uitgelachen, een meisje dat verdronk in zo'n jas en tegen de wind in rende; dus had ze een kleur gekregen en was de volgende dag vroeger opgestaan zodat niemand haar zou zien. In het begin, als de wind wegviel, dreunde ze steeds met een harde klap terug op de grond. Ze had verschillende keren beide enkels gebroken, een pols verstuikt en haar pink tot haar pols omgeklapt. De nagel van haar grote teen had een interessante groen-zwarte kleur gekregen en was eraf gevallen. Maar ze had het steeds opnieuw geprobeerd, het bloed van haar geschaafde knieën gelikt, was in bomen geklommen en naar beneden gesprongen.

Ze had bewezen dat haar burens ongelijk hadden.

'Nee, het gáát me lukken,' zei ze toen de buurjongen haar uitlachte. 'Wat weet jij er nou van.' Op die dagen liep ze met opgeheven kin. Mensen waren ingewikkeld – in hun bijzijn voelde ze zich stekelig worden, geneigd om iets verkeers te zeggen en om tot aan haar voorhoofd rood te worden – maar de lucht was voor haar volkomen logisch. Ze was dan misschien groezelig en onhandig op de grond, maar in de lucht was Mal Arvorian de moeite van het bekijken waard, vond de lokale bevolking. Op haar negende had ze geleerd om zachtjes glijdend neer te komen. Op haar tiende kon ze op de toppen van haar tenen landen, of op één voet. Op haar twaalfde kon ze haar kin op haar borst laten zakken en zich vooroverwerpen om salto's te

maken in de wind. Die lenteochtend was ze over de zee gevlogen, met haar blote voeten over het water scherend, haar laarzen in haar zakken, de stuivende zee spattend tegen haar enkels, en lachend om de snelheid en het plezier ervan.

De moordenaar had naar haar gekeken en kil geglimlacht.

Het was Mal verboden om ergens anders te vliegen dan in de tuin en over de velden: haar oudtante Leonoor zou geschokt zijn geweest als ze had geweten hoe ver Mal ging. Maar haar oudtante verbood een eindeloze lijst dingen, en daaraan kon ze niet allemaal gehoorzamen.

‘Ik kan niet gewoon binnen blijven en de hele dag op een stoel zitten. Zo verstenen mensen,’ zei ze tegen Gelifen.

Dus had ze, omdat ze haar eigen haar niet mocht knippen, zelf een pony gemaakt met een nagelschaartje. Het resultaat was een beetje grillig en dronken, maar ze vond het leuk, en in haar vlecht vlocht ze een gouden draad die ze uit een geborduurd tafellaken had getrokken, om de vlecht goed uit te laten komen. Omdat ze niet naar het bos mocht, vloog ze daar in het zwakke licht van de zonsopkomst, voor Leonoor wakker was. Ze verlangde ernaar om de groene eekhoornachtige ratatoska’s te leren kennen en raakte gaandeweg in gesprek met ze en luisterde naar hun roddel. Op haar beurt vertelde ze verhalen over hoe ze Gelifen had gevonden (een ei, dat dicht bij de kust was aangespoeld: ‘Ik rende met al mijn kleren aan eropaf de golven in en heb hem in mijn eigen bed uitgebreed. Nu slaapt hij op mijn kussen’), en hoorde het verhaal terug van een jonge ratatoska die het met een hoge, schrille stem aan een ander vertelde (‘Ze zwom tot halverwege Lithia, echt waar, in volle avondkleding; ze moest er met een nereïde om vechten, echt waar’).

Ze bracht uren door met Gelifen, tussen de bomen rennend, op zoek naar eenhoorns, terwijl ze zich volstopten met water-

bessen. Ze had een hele familie al-mirajes door het zonbevelekte struikgewas zien rennen; een spoor van jonge grassprietjes achter hen gaf aan in welke richting ze gingen. Ze was ooit gebeten door een avanc – helemaal haar eigen schuld, zei Leonoor, omdat ze er veel te dichtbij was gekomen – en het was ontstoken geraakt en haar oudtante had zeven nachten achter elkaar aan haar bed moeten zitten. Zo gauw ze eruit mocht, was ze teruggegaan naar het bos. Daar lag werk op haar te wachten.

Maar bovenal was er de lucht. Als, wat af en toe gebeurde, iemand in het dorp zijn hoofd schudde en zei dat ze een chaotisch hoopje was, een last voor de oude vrouw, dan keek Mal kwaad, werd rood en rende ervandoor om haar toevlucht in het vliegen te zoeken.

De lucht was Mals vrijheid. Dan ging ze zo staan dat ze recht omhoogschoot, dwars door de wolken, hoger en hoger naar hun witte waas. Dan deed ze haar mond open en stak haar tong uit en kwam doorweekt en met rode wangen zegevierend terug op aarde. Wolken eten, noemde ze het. Sommige wolken smaakten anders dan andere, een andere kou en smaak voor andere tinten grijs en wit. Gelifen kon nog niet naast haar meevliegen, dus stopte ze hem in haar trui, waarbij zijn snavelvormige snuitje uit de blauwe wol aan de bovenkant stak. Door de jaren heen waren er een paar mensen die vermoedden dat het meisje op de een of andere manier een zeldzaamheid was. Sommigen dachten dat met een steekje jaloezie met betrekking tot hun eigen kinderen, weer anderen met een vleugje opwinding. Maar ze hadden het druk en in de meeste gevallen lieten de mensen haar met rust, om te rennen, te eten en te vliegen.

Maar de moordenaar deed dat die dag niet.